

vende Raad for at tilvejebringe de nødvendige Midler, som ifølge Bevillinger og Lovkrav skulle udredes. Ministeriets Finansminister kommer bønfoldende til Folketinget for at bede om Folketingets Samtykke til et Statslaan; det Folketing, om hvilket den højtærede Finansminister udtalte sig med saa megen Kærlighed og Højagtelse, den Gang han forlod det, dette Folketing kommer han ydmygt bønfoldende til. Dette Ministerium taler, som om det var det eneste, der kunde hjælpe og udrette noget; det slaar sig paa Lommen og siger: Vi have Penge nok, vi kunne strø Guldet ud paa Veje og Gader. Jeg tror nu imidlertid ikke, at alt det er saa alvorlig ment eller vil faa blivende Følger, hvad Socialdemokratiets Ordfører har sagt. Derfor tror jeg, at blandt andet de Mænds politiske Fortid borge. Og der er ogsaa dette, som kom frem under Forhandlingerne i Gaar, og som nok vil virke dæmpende og kølende, det er dette, at samtidig med at Maden blev sat paa Bordet, var Ministeriet saa klog som en forsynlig Vært at lægge Regningen paa Bordet ved Siden af, et Forslag til en ny Takstlov med forhøjede Takster med Byrder for Befolkningen, som ere 4 Gange saa store som den Gave, Ministeriet her vil uddele. Denne Takstlov er bleven fremsat samtidig med nærværende Lønningslov. Jeg gad vidst, om nogen vilde kunne udregne, hvorfor Takstloven er bleven forelagt i Landstinget og Lønningsloven her, om det er, fordi man mener, hvert Ting saaledes har faaet det, det sætter mest Pris paa. Ministeren har udtrykkelig værget sig mod, at der skulde være nogen nødvendig Sammenkobling mellem disse Ting; men der er dog en naturlig Sammenkobling mellem dem, nemlig den, at naar Ministeriet ikke faar Penge gennem forhøjede Takster, er det aldeles ufatteligt, hvorledes det skal faa Midler til Gennemførelse af denne Lov. Jeg antager, at dette vil virke noget kølende paa Begejstringen over det, som er blevet bragt i Forslag, navnlig da jeg virkelig tror, at vi med Føjje ville kunne spørge, om nogen vil tro, at denne Takstlov skal kunne gennemføres i denne Samling. Jeg beder ældre Medlemmer erindre, hvor vanskeligt det var at trække Takstloven af 1896 igennem, som medførte saa betydelige *Nedsættelser* af Befolkningens Byrder. Og saa skulde det være saa grumme let at gennemføre denne Takstlov, som medfører *forøgede Byrder* for Befolkningen! Jeg kan ikke tænke, at nogen for Alvor vil tro, det er muligt. Jeg vil dog væрге mig mod, at

jeg skulde have noget imod en Reform af vor Takstlov og navnlig mod en saadan Reform, som kunde bidrage til, at Statsbanerne kom til at give et nogenlunde ordentligt Udbytte. Vi Kommunesocialister, som ikke derfor ere Socialdemokrater, tilstræbe jo paa vort snævre Omraade, at Kommunerne skulle overtage store indbringende Monopoler for derigennem at kunne tilvejebringe Midler til Løsningen af andre kommunale Opgaver, for hvilke intet Vederlag kan erholdes. Vi kunne ikke uden at komme i Modstrid med os selv mene, at Statsbanerne ikke skulde være et Væsen, som burde give en nogenlunde rimelig Rente af det, som man *virkelig* har tilsigtet skulde forrentes. Jeg sigter derfor til et Spørgsmaal, som har ligget mig meget paa Sinde i Kommissionen, og som jeg tror, vi have løst paa en fornuftig Maade, nemlig til Bestemmelsen af, hvilken den Kapital er, som man med Billighed kan kræve, at Statsbanerne skulle forrente. Derimod har jeg i og for sig intet. Men Spørgsmaalet er, om dette kan gennemføres i en Haandevending, og dette Spørgsmaal vil navnlig være meget vanskeligt at afgøre for dem, der have været Medlemmer i Kommissionen, og som der have set, hvor megen Opofrelse, god Villie og Stræben efter Imødekommen, der har maattet til for overhovedet at naa til nogenlunde samstemmende Resultat der. Man maa da sikkert kunne tvivle om, at det skal kunne lykkes at faa denne Lov gennemført i Løbet af de faa Uger, vi have tilbage, saa umiddelbart foran Folketingsvalgene. Det er derfor min Overbevisning, at dette Forslag vil vise sig at være et Blændværk, og det er min fuldkomne Overbevisning, at Repræsentanterne for Socialdemokratiet ville erkende, at det nu som før kun gennem et loyalt, redeligt Samarbejde med Venstre vil kunne naa noget til Gavn for sine Formaal, mindre maaske end det, som man her paa Papiret tilbyder, men i Virkeligheden mere, fordi det, vi tilbyde, er det, der kan gennemføres.

Der er blevet rettet stærke Angreb paa den Kommission, af hvilken ogsaa jeg har den Ære at være Medlem. Jeg tror, at vi Kommissionsmedlemmer tage os disse Angreb meget let. Jernbanekommissionen har jo gennem flere Aar været den taalmodige Kamel, paa hvilken man har kunnet læsse alle Statsbanens Synder. Hver Gang der er kommet Spørgsmaal op om Manglerne ved Statsbanerne, har man kunnet sige: „Det henhører under Jernbanekommissionen, og det maa den tage sig af“,